

תת"ע 13902/03/20 - מדינת ישראל נגד אלמעאבדה מחמד אלמעאבדה מחמד

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 13902-03-20 מדינת ישראל נ' אלמעאבדה מחמד
תיק חיצוני: 30251412646

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אלמעאבדה מחמד אלמעאבדה מחמד

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בדוח שמספרו 30251412646 למבקש יוחסו עבירות של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, עבירה בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה וכן עבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף. העבירה מיום 5.11.2019.
3. בגוף הדוח צוין כי על המבקש להתייצב לדיון ביום 04.05.2020 המבקש קיבל את הדוח לידו מהשוטר.
4. התיק נפתח בבית משפט. בתאריך 30.04.2020 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט כי בשל מצב חירום - קורונה, הדיון בעניינו של המבקש שנקבע ליום 04.05.2020 ידחה ונקבע מועד חדש לתאריך 02.11.2020.
- החלטת בית המשפט בדבר הדחייה נשלחה בדואר לנאשם ואישור המסירה למועד הנדחה נמסר לכתובתו של המבקש וחזר בציון "בהעדר הנמען נמסר לבין משפחה".
5. לטענת ב"כ המבקש, המבקש התייצב ביום 04.05.2020 בבית המשפט ואולם נאמר לו כי אין לו תיק. ביחס למועד החדש שנדחה, טענה ב"כ המבקש כי המבקש לא קיבל כל הודעה בנוגע למועד חדש זה.

6. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אילו המבקש אכן התייצב ביום שנקבע לדיון וכטענתו נאמר לו שאין לו תיק, הרי שהחלטת בית משפט בדבר הדחיה ניתנה קודם לכן והוא היה מקבל לידי מועד הדיון הנדחה.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי הדיון בעניינו של המבקש נדחה בחצי שנה והיה למבקש זמן רב לבדוק מה עלה בגורל התיק.

עוד טענה המשיבה, כי קיים אישור מסירה למועד הנדחה.

לטענת המשיבה, המבקש לא עמד בתנאים המצדיקים ביטול פסק הדין בהעדר.

דין

7. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שער של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

8. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

9. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

10. בחנתי את טענותיה של ב"כ המבקש ולא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה.

המבקש קיבל דוח כתב אישום והזמנה לדיון מסוג מסירה ביד ובו מועד הדיון שעליו להתייצב בבית משפט, קרי 04.05.2020.

מועד זה נדחה בשל מצב החירום שהוכרז במדינה בשל נגיף הקורונה.

קיים אישור מסירה בתיק אודות המועד הנדחה. אישור המסירה הינו מתאריך 16.05.2020 וחזר בציון "בהעדר הנמנען ממסר למי שגר עימו בבית". באישור המסירה נרשם שם המקבל.

מכל מקום על המבקש מוטלת האחריות לבדוק מה עלה בגורל הדיון הנדחה, אם כטענתו התייצב בבית משפט ביום 04.05.2020 ונאמר לו כי אין לו דיון ביום זה.

זאת ועוד, גזר הדין בעניינו של המבקש ניתן ביום 02.11.2020. ההודעה על גזר הדין בהעדר נשלחה למבקש בדואר רשום ועל פי אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט, הרי שהמבקש סרב לקבל את ההודעה. אישור המסירה חזר בציון "סרב לקבל - הודבק". אישור המסירה הינו מיום 22.11.2020.

המבקש גם לא נתן הסבר סביר מדוע הבקשה לביטול פסק הדין בהעדר הוגשה בחלוף זמן רב.

11. זאת ועוד עיון בגזר הדין שהוטל על המבקש עולה כי המבקש נידון לעונש של 3 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שלוש שנים וקנס 1200 ₪.

העונש הקבוע בחוק בצידה של העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, הינו פסילת מינימום של 3 חודשים.

לפיכך נראה כי לא היה בעונש הפסילה בפועל שהוטל על המבקש כדי להחמיר עימו מעבר לעונש המינימאלי הקבוע

בחוק. כך גם ביחס ליתר רכיבי גזר הדין בהעדר.

12. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 **נאוה משיח נ' מדינת ישראל** (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

13. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין.

14. הבקשה נדחת.

המבקש יפעל על פי האמור בגזר הדין.

15. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"א, 13 יולי 2021, בהעדר הצדדים.